

Arrest

nr. 286 536 van 22 maart 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, in zijn hoedanigheid als voogd voor de minderjarige kinderen X en X, op 15 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2022 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2011 komt T.S. (° X), samen met de kinderen T.S. (° X) en T.G. (° X), allen van Albanese nationaliteit, aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Tirana. Er wordt een beslissing tot terugdrijving genomen omdat het doel en de omstandigheden van hun komst naar België onduidelijk is.

1.2. Op 5 oktober 2011 worden zij teruggedreven naar Albanië.

1.3. Op 17 oktober 2011 komt T.S. samen met de kinderen aan in België en zij dient diezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming in. Uit de verklaringen van T.S. blijkt dat zij een diploma van kleuteronderwijzeres heeft behaald in 2000 en dat zij reeds in 2007-2009 gewerkt heeft als controleur bij een bedrijf en als kok in een restaurant. Haar echtgenoot is op 29 augustus 2011 overleden.

1.4. Op 24 januari 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen wordt verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 79 835 van 20 april 2012.

1.5. Op 24 mei 2012 wordt T.S. samen met de kinderen bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 93 070 van 7 december 2012.

1.6. Op 14 augustus 2012 keert het gezin onder begeleiding van dienst vreemdelingenzaken terug naar Albanië.

1.7. Op 26 juli 2021 komt het gezin opnieuw aan in België. Er wordt een fiche niet-begeleide minderjarige opgesteld waaruit blijkt dat de moeder de reis georganiseerd heeft en dat de kinderen verblijven bij B.B., een Belgische tante van de kinderen. De moeder is terug vertrokken naar Albanië.

1.7. Op 25 november 2021 wordt een voogd aangesteld voor de kinderen.

1.8. Op 22 maart 2022 dient de voogd van de kinderen (hierna: de verzoekende partijen) een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 22 september 2022 dient de voogd een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 19 oktober 2022 wordt beslist tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan C. R. (..), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

*bevel gegeven aan de genaamde T. S. (..),
geboren te Shkoder op X, van nationaliteit Albanië,
verblijvende te (..)*

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verklaarde binnenkomst dd. 26/07/2021. (Albanees paspoort N8 BA0730924, geldig van 25/06/2021 tot 24/06/2031 - aankomstverklaring N° 2021-00190, vervallen sinds 23/10/2021)

Op 30/09/2011 wordt betrokkene samen met haar moeder (T. S. (..) - OVNR xxxxxxxx) en broer G. (..) (OVNR xxxxxxxx) geïntercepteerd door de politie van Zaventem waarop het gezin op 05/10/2011 terug naar Albanië gerepatrieerd werd. Op 17/10/2011 keert de moeder samen met haar twee kinderen terug naar België en dient er een verzoek om internationale bescherming in. Hiervoor ontvangt ze op 24/01/2012 een weigering van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) waartegen ze op 18/06/2012 een beroep indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (hierna RvV). Deze laatste verwerpt het beroep op 07/12/2012. Het gezin keert op 14/08/2012 op vrijwillige basis en onder begeleiding van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) terug naar Tirana, Albanië. Op 25/08/2021 worden zowel de moeder als haar 2 kinderen, door de stad Gent, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 23/10/2021. Nadat de moeder het grondgebied heeft verlaten, signaleert Meester Dillen op 05/11/2021 de beide kinderen aan de Dienst Voogdij, die dd.

25/11/2021 de heer R. C. (..) aanstelt als voogd. Sindsdien verblijven de kinderen in België bij hun maternale tante, B. B. (..) (OVNR xxxxxx - Belgische nationaliteit sinds 14/11/2019).

Op 22/03/2022 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In deze aanvraag vermeldt hij het volgende: De vader van de kinderen is overleden in 2011. Ze woonden bij hun moeder en leefden in armoede. Ze gingen naar school in Albanië. Als kinderen van een alleenstaande moeder waren ze bijzonder kwetsbaar en vreesden voor hun veiligheid (lastigvallen, prostitutie, kidnapping...). De kinderen willen in België opgroeien in een veilige omgeving en de kans krijgen om een schoolse opleiding te volgen.

De voogd voegt volgende stukken aan de aanvraag toe: de aankomstverklaring geldig tot 23/10/2021, een kopie van het Albanees paspoort, een plaatsingsattest Pleegzorg, een attest van jeugdzorg, een schoolattest en de aanstelling voogd.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder de artikelen 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, wordt betrokkene samen met haar voogd uitgenodigd voor een interview op 19/04/2022. Er is een Albanese tolk aanwezig. Beide kinderen verklaren deze tolk goed te begrijpen. Tijdens het interview verklaart betrokkene dat ze door jongens werd lastigvallen. Deze deden dingen die ze niet wou, ze raakten haar aan. Ze zegt dat ze haar wilden meenemen om te werken in de prostitutie. Ze gingen hiervoor naar de politie maar een PV werd nooit opgesteld. Het huis waar ze woonden was van een oom en hiervoor moest de moeder geen huur betalen. Financieel werd het gezin bijgestaan door plaatselijke verenigingen en de maternale tante (B. B. (..)). Fysiek voelde betrokkene zich goed maar mentaal had ze veel schrik en stress. Als ze een verblijf in België zou krijgen, wil ze haar moeder helpen om naar België te komen. Ze zegt in het verleden reeds in België te zijn geweest samen met haar moeder en broer.

Na het interview wordt aan de voogd gevraagd of hij ervan op de hoogte was dat de kinderen in het verleden reeds in België waren geweest en de moeder er een VIB had ingediend waarvoor ze een negatieve beslissing kreeg. De voogd zegt hiervan niet op de hoogte te zijn.

Broer G. (..) wordt diezelfde dag ook uitgenodigd voor een interview, eveneens in aanwezigheid van een tolk. Hij vertelt dat zijn zus en hij naar België kwamen voor een beter leven. Zijn zus werd lastiggevalen door mannen, ze werd door hen geslagen, ze wilden haar verkrachten en sleurden haar voor zijn ogen in een auto waardoor ze niet naar school kon. Hijzelf werd ook bedreigd door deze mannen. Ze leefden in angst. Het gezin ging naar de politie, er werd iemand opgepakt maar later was deze terug vrij. Op school kreeg G. (..) opmerkingen over zijn kleding. Het gezin werd financieel gesteund door de maternale tante (B. B. (..)).

Op 26/04/2022 bezorgt de voogd de overlijdensakte van de vader.

29/04/2022 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen.

Om een duidelijk beeld te krijgen van de familiale situatie van S. (..) en haar broer in hun land van herkomst, wordt op 18/05/2022 contact opgenomen met de Albanese Sociale dienst, The State Agency for the Rights and Protection of the Child. Op 09/06/2022 ontvangt de DVZ een onderzoeksrapport hierin verklaart de moeder dat:

- De moeder verklaart aan de medewerker van de sociale dienst dat haar dochter S. (..) werd gebeld/berichtjes kreeg en werd achtervolgd door een man die met haar wilde trouwen. Hij volgde haar tot aan de school. Deze persoon dreigde de moeder en broer te vermoorden als er klacht zou worden ingediend;
- De kinderen vertoonden angst, isoleerden zich, huilden 's nachts, hadden slaapproblemen, wilden niet naar buiten komen en hun schoolresultaten leden eronder;
- De tante in België zorgde voor het levensonderhoud van haar zus en de kinderen;
- Er is bezorgdheid om de hygiëne van de woning, ruikt onaangenaam omdat er al een tijdje niet werd schoongemaakt. De woning is eigendom van de schoonbroer;
- De moeder heeft gezondheidsproblemen;
- De moeder heeft meerdere malen per dag telefonisch/video contact met haar kinderen;
- De moeder maakt gewag van mogelijke mensenhandel;
- De moeder wil niet dat haar kinderen terugkomen.

Op 17/06/2022 worden het onderzoeksrapport integraal overgemaakt aan de voogd.

Op 29/06/2022 ontvangt de DVZ een reactie van de raadsman van betrokkene en haar broer. Hierin wordt vermeld dat de verklaringen van de kinderen in de lijn liggen van de bevindingen in het onderzoeksrapport en dat het niet zozeer de inhoud van de verklaringen tijdens hun interview maar vooral hun lichaamshouding en herbeleving de oprechtheid van hun verklaringen tonen.

Op 29/06/2022 maakt de voogd een notariële akte over, opgesteld te Gent dd. 13/04/2021 waarin de tante in België een volmacht geeft aan haar zus in Albanië om de erfenis van hun moeder te beheren. Op 24/08/2022 maakt de voogd een verslag van Pleegzorg over.

Op 25/08/2022 worden de kinderen uitgenodigd voor een bijkomend interview om het FA en de bekomen resultaten te bespreken. Opnieuw worden ze beiden bijgestaan door een Albanese tolk. Tijdens dit gesprek vertelt betrokkene dat ze niet vaak contact heeft met haar moeder en ze blijft hierbij zelfs nadat ze geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar moeder dat er meerdere malen per dag contact is. Ze kan zich niet herinneren door hoeveel mannen ze werd lastig gevallen, zelfs niet of het één of meerdere personen waren. Ze is er niet van op de hoogte dat er in het verleden iemand werd opgepakt door de politie. De mannen hebben geprobeerd om haar mee te nemen maar ze werd in werkelijkheid nooit meegenomen. Ze was ook nooit afwezig op school.

De broer vertelt dat hij 1x om de 2 à 3 weken contact heeft met zijn moeder en trekt zijn schouders op wanneer hij geconfronteerd wordt met de verklaring van zijn moeder. Hij blijft bij zijn eerder gedane verklaringen, zijn zus werd voor zijn ogen meegenomen door die mannen. Op school kreeg hij opmerkingen omwille van zijn "oude" kleding.

Nadat beide kinderen worden geconfronteerd met hun tegenstrijdigheden begint de broer te huilen waarop betrokkene hem verdedigt "hij heeft de vraag misschien niet goed begrepen". Hierop reageert de medewerker van de DVZ dat de vraag meerdere malen werd gesteld en dat hij steeds hetzelfde antwoordde.

Na het gesprek met de kinderen, wordt de tante gehoord. Ze zegt in 2013 in Albanië te zijn geweest. Daar zag ze dat de kinderen van haar zus gepest werden. Om die reden stuurde ze een assistente naar haar zus en contacteerde de politie. Er kon niets gedaan worden omdat ze in België woonde. De tante spreekt over een video van haar man en zoon tijdens hun bezoek in Albanië waar te zien is hoe de kinderen worden lastiggevallen. De tante stelt dat haar nichtje overdag en 's nachts werd lastig gevallen zonder dat de politie er iets aan deed. Over de vendetta van haar zus, aangehaald tijdens haar eerste VIB in 2011, zegt ze dat deze niets te maken heeft met de problemen waarvoor de kinderen Albanië hebben verlaten.

Na het gesprek wordt gevraagd aan de tante om foto's/video's te bezorgen van de woning van de moeder alsook artikels die aantonen dat de problemen van betrokkene wel degelijk een gekend probleem zijn in Albanië. Tot op heden heeft de tante nagelaten dit te doen. Ook de zogenaamde video, vermeld door de tante, werd nooit voorgelegd als bewijsmateriaal door de voogd.

De voogd bezorgt schoolrapporten uit Albanië alsook een arbeidscontract van S. (...).

Op 26/08/2022 maakt de voogd een recent onderzoek van Unicef over m.b.t. de situatie van kinderen in Albanië: <https://www.unicef.org/albania/media/4726/rile/Albania%20Child%20Notice%202021.Ddf> (toegevoegd aan het administratief dossier dd. 04/10/2022). Hij stelt hierbij het volgende: "Hoewel het land enorme vooruitgang heeft geboekt inzake het respect voor kinderrechten wijst het rapport o.m. op de hardnekkigheid van o.m. geweld tegen vrouwen en meisjes. "Over half of women interviewed for a 2019 violence against women and girls (VAWG) study reported violence against women while children lived with them. The study estimated that a third of Albania's children were exposed to violence." (p.20) en child trafficking 'Albania is a sending, receiving and transit country for trafficking, and it occurs internally. Child trafficking is for multiple purposes with strong reported links to child labour and children on the street.' (p.21).

De voogd vermeldt eveneens dat hij contact opnam met ECPAT België met de vraag of ze beschikken over rapporten die wijzen op praktijken/druk op minderjarige meisjes richting seksuele uitbuiting of gedwongen huwelijk. Hij vroeg eveneens naar informatie betreft de houding van de Albanese politie met betrekking tot dergelijke klachten.

Op 22/09/2022 dient de voogd een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980. In zijn aanvraag vermeldt hij dat de moeder van de kinderen in armoede leeft, in een slechte gezondheid verkeert en niet in de mogelijkheid is om de nodige basisondersteuning te garanderen zoals voeding, kleding, onderdak en onderwijs. Het gezin kan bovendien niet terugvallen op de steun van een familiaal en sociaal netwerk waardoor het hen sociaal en fysiek kwetsbaar maakt. De moeder staat afkerig tegenover een mogelijke terugkeer. De kinderen voelen zich veilig in België en hopen hier te kunnen studeren en een leven uit te bouwen. De voogd verwijst opnieuw naar het landenrapport van Unicef 2021 dat aangeeft dat het soort bedreigingen waarover de kinderen het hebben nog altijd realiteit is.

Bij de aanvraag voegt de voogd volgende stukken toe: het verslag van Pleegzorg en een schoolattest. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van zowel betrokkene als haar broer en het onderzoeksrapport, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing van betrokkene en haar broer noodzakelijk in België ligt.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de

ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De vreemdelingenwet dient in eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. In het geval van betrokkene is het duidelijk dat er nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in haar land van herkomst en dit bij haar moeder. Ze woont op volgend adres: T. S. (..) (..) Shkoder). Zij oefent nog steeds de ouderlijke macht uit en blijft verantwoordelijk voor de zorg en opvang van haar dochter net zoals ze dit in het verleden deed tot aan haar komst in België. Uit het onderzoeksrapport blijkt dat de moeder meerdere malen per dag telefoon/video contact heeft met haar kinderen.

De hoofdreden voor betrokkene haar komst en verder verblijf in België zijn de aangehaalde bedreigingen waardoor zij zich onveilig voelde in haar land van herkomst. Echter berust het verhaal op subjectieve en vage verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat toelaat deze verklaringen te bevestigen. Bovendien wordt vastgesteld dat er inconsistenties zijn tussen het relaas van betrokkene, haar broer en haar moeder. Er mag verwacht worden van beide kinderen, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker indien deze elementen de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op hun vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dienen deze zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, maar zijn hier echter manifest in gebreke gebleven.

Een louter algemene verwijzing door de voogd en de advocaat naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene en zijn zus in hun land van herkomst werkelijk werden bedreigd en vervolgd. Hun simpele bewering van in het verleden lastig te zijn gevallen voldoet in deze niet. Om aannemelijk te zijn moeten hun verklaringen immers minstens gestaafd worden met een begin van bewijs.

De aangehaalde mensenhandel, vermeldt in het onderzoeksrapport, berust eveneens enkel op verklaringen van de moeder en kunnen op geen enkele manier worden hard gemaakt. Daarnaast wordt er op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat betrokkene en haar broer bij een eventuele terugkeer beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten.

Uit zowel de aanvraag van de voogd als de verklaringen van de kinderen blijkt dat economische redenen onder meer aan de basis liggen voor hun komst naar en verder verblijf in België. Er dient te worden vastgesteld dat deze motieven onvoldoende zwaar doorwegen om een verblijf in België toe te kennen. Hoewel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art. 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio- economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de moeder in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Haar wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangedragen argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in haar hoger belang is.

Er kan overeenkomst artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Hoewel de moeder het financieel niet breed heeft, is de socio-economische situatie niet van die aard dat deze een verblijf in België rechtvaardigt. Daarenboven werd de moeder in het verleden gefinancierd door de matemale tante, B. B. (..). Niets weerhoudt de tante om deze financiële steun in de toekomst verder te zetten.

Ten slotte dient opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de moeder in het verleden reeds meerdere pogingen ondernam om een verblijf in België te verkrijgen. Haar verhaal werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als ongeloofwaardig en onvoldoende beschouwd. Daarenboven stelt betrokkene uitdrukkelijk haar moeder naar België te willen halen eens ze een legaal verblijf heeft in België. Men kan zich niet van de indruk ontdoen dat de familie alles op alles zet om een verblijf in België te bewerkstelligen.

Gezien de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uit het artikel 8 EVRM gezien zij voor haar komst altijd samen met haar moeder in Albanië verbleef en dus weegt het privé- en gezinsleven, tot nog toe opgebouwd in België, niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij zijn moeder. Dat de maternale tante, B. B. (..), momenteel een belangrijke rol speelt in haar leven wordt niet ontkend, toch dient vastgesteld dat zij in het verleden geen

actieve rol heeft gespeeld in haar opvoeding. Zij figureert slechts recent als een belangrijke zorgfiguur hetgeen niet opweegt tegen de jarenlange zorg en het gezinsleven dat betrokkene bij haar moeder mocht ervaren in Albanië. De meest duurzame oplossing ligt bij haar moeder in Albanië.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Albanië voorop alwaar betrokkene en haar broer kunnen herenigd worden met hun moeder.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten."

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan C. R. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel te geven aan de genaamde T. G. (...),

geboren te Shkoder op 14/07/2008, van nationaliteit Albanië,

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verklaarde binnenkomst dd. 26/07/2021. (Albanees paspoort N° BR5512867, geldig van 06/07/2021 tot 05/07/2026 - aankomstverklaring N° 2021-00189, vervallen sinds 23/10/2021)

Op 30/09/2011 wordt betrokkene samen met zijn moeder (T. S. (...) - OVNR xxxxxxxx) en zus S. (...) (OVNR xxxxxxxx) geïntercepteerd door de politie van Zaventem waarop het gezin op 05/10/2011 terug naar Albanië gerepatrieerd wordt. Op 17/10/2011 keert de moeder samen met haar twee kinderen terug naar België en dient er een verzoek om internationale bescherming in. Hiervoor ontvangt ze op 24/01/2012 een weigering van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) waartegen ze op 18/06/2012 een beroep indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (hierna RvV). Deze laatste verwerpt het beroep op 07/12/2012. Het gezin keert op 14/08/2012 op vrijwillige basis en onder begeleiding van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) terug naar Tirana, Albanië. Op 25/08/2021 worden zowel de moeder als haar 2 kinderen, door de stad Gent, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 23/10/2021. Nadat de moeder het grondgebied heeft verlaten, signaleert Meester Dillen op 05/11/2021 de beide kinderen aan de Dienst Voogdij, die dd. 25/11/2021 de heer R. C. (...) aanstelt als voogd. Sindsdien verblijven de kinderen in België bij hun maternale tante, mevrouw B. B. (...) (OVNR xxxxxxxx - Belgische nationaliteit sinds 14/11/2019).

Op 22/03/2022 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In deze aanvraag vermeldt hij het volgende: De vader van de kinderen is overleden in 2011. Ze woonden bij hun moeder en leefden in armoede. Ze gingen naar school in Albanië. Als kinderen van een alleenstaande moeder waren ze bijzonder kwetsbaar en vreesden voor hun veiligheid (lastigvallen, prostitutie, kidnapping...). De kinderen willen in België opgroeien in een veilige omgeving en de kans krijgen om een schoolse opleiding te volgen.

De voogd voegt volgende stukken aan de aanvraag toe: de aankomstverklaring geldig tot 23/10/2021, een kopie van het Albanees paspoort, een plaatsingsattest Pleegzorg, een attest van jeugdzorg, een schoolattest en de aanstelling voogd.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder de artikelen 110septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, wordt betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een interview op 19/04/2022. Er is een Albanese tolk aanwezig. Beide kinderen verklaren deze tolk goed te begrijpen. Tijdens het interview verklaart betrokkene dat hij samen met zijn zus naar België is gekomen voor een beter leven. Zijn zus werd lastiggevalen door mannen, ze werd door hen geslagen, ze wilden haar verkrachten en sleurden haar voor zijn ogen in een auto waardoor ze niet naar school kon. Hijzelf zou ook bedreigd zijn door deze mannen. Ze leefden in angst. Het gezin ging naar de politie, er werd iemand opgepakt maar later was deze terug vrij. Op school kreeg hij opmerkingen over zijn kleding. Het gezin werd financieel gesteund door de maternale tante (B. B. (..)).

Zus S. (..) wordt diezelfde dag ook uitgenodigd voor haar interview, eveneens in aanwezigheid van een Albanese tolk. Ze verklaart dat ze werd lastiggevalen door jongens. Deze deden dingen die ze niet wou, ze raakten haar aan. Ze zegt dat ze haar wilden meenemen om te werken in de prostitutie. Ze gingen ze naar de politie maar hiervoor werd nooit een PV opgesteld. Het huis waar ze woonden was van een oom en hiervoor moest de moeder geen huur betalen. Financieel werd het gezin bijgestaan door plaatselijke verenigingen en de maternale tante (B. B. (..)) die in België woont. Fysiek voelde ze zich goed maar mentaal had ze veel schrik en stress. Als ze een verblijf in België zou krijgen, wil ze haar moeder helpen om naar België te komen. Betrokkene zegt in het verleden reeds in België te zijn geweest samen met haar moeder en broer G. (..).

Na het interview wordt aan de voogd gevraagd of hij ervan op de hoogte was dat de kinderen in het verleden reeds in België waren geweest en de moeder er een VIB had ingediend waarvoor ze een negatieve beslissing kreeg. De voogd zegt hiervan niet op de hoogte te zijn.

Op 26/04/2022 bezorgt de voogd de overlijdensakte van de vader.

29/04/2022 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen.

Om een duidelijk beeld te krijgen van de familiale situatie van G. (..) en zijn zus in hun land van herkomst, wordt op 18/05/2022 contact opgenomen met de Albanese Sociale dienst, The State Agency for the Rights and Protection of the Child. Op 09/06/2022 ontvangt de DVZ een onderzoeksrapport hierin verklaart de moeder dat:

- De moeder verklaart aan de medewerker van de sociale dienst dat haar dochter S. (..) werd gebeld/berichtjes kreeg en werd achtervolgd door een man die met haar wilde trouwen. Hij volgde haar tot aan de school. Deze persoon dreigde de moeder en broer te vermoorden als er een klacht zou worden ingediend;
- De kinderen vertoonden angst, isoleerden zich, huilden 's nachts, hadden slaapproblemen, wilden niet naar buiten komen en hun schoolresultaten leden eronder;
- De tante in België zorgde voor het levensonderhoud van haar zus en de kinderen;
- Er is bezorgdheid om de hygiëne van de woning, het ruikt er onaangenaam omdat er al een tijdje niet werd schoongemaakt. De woning is eigendom van de schoonbroer;
- De moeder heeft gezondheidsproblemen;
- De moeder heeft meerdere malen per dag telefonisch/video contact met haar kinderen;
- De moeder maakt gewag van mogelijke mensenhandel;
- De moeder wil niet dat haar kinderen terugkomen.

Op 17/06/2022 worden het onderzoeksrapport integraal overgemaakt aan de voogd.

Op 29/06/2022 ontvangt de DVZ een reactie van de raadsman van betrokkene en zijn zus. Hierin wordt vermeld dat de verklaringen van de kinderen tijdens het interview op de DVZ in de lijn liggen van de bevindingen in het onderzoeksrapport en dat het niet zozeer de inhoud van de verklaringen tijdens hun interview maar vooral hun lichaamshouding en herbeleving de oprechtheid van hun verklaringen tonen.

Op 29/06/2022 maakt de voogd een notariële akte over, opgesteld te Gent dd. 13/04/2021 waarin de tante in België een volmacht geeft aan haar zus in Albanië om de erfenis van hun moeder te beheren.

Op 24/08/2022 maakt de voogd een verslag van Pleegzorg over.

Op 25/08/2022 worden de kinderen uitgenodigd voor een bijkomend interview om het FA en de bekomen resultaten te bespreken. Opnieuw worden ze beiden bijgestaan door een Albanese tolk. Tijdens dit gesprek vertelt betrokkene dat hij om de 2 à 3 weken contact heeft met zijn moeder en trekt zijn schouders op wanneer hij geconfronteerd wordt met de verklaring van zijn moeder dat er meerdere malen per dag contact is. Hij blijft bij zijn eerder gedane verklaringen, zijn zus werd voor zijn ogen meegenomen door die mannen. Op school kreeg hij opmerkingen omwille van zijn "oude" kleding.

Zijn zus vertelt dat ze niet vaak contact heeft met haar moeder zelfs en blijft hierbij zelfs nadat ze geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar moeder. Ze kan zich niet herinneren door hoeveel mannen ze werd lastig gevallen, zelfs niet of het één of meerdere personen waren. Ze is er niet van op de hoogte dat er in het verleden iemand werd opgepakt door de politie. De mannen hebben geprobeerd

om haar mee te nemen maar ze werd in werkelijkheid nooit meegenomen. Ze was ook nooit afwezig op school.

Nadat beide kinderen worden geconfronteerd met hun tegenstrijdigheden begint betrokkene te huilen waarop zijn zus hem verdedigt : "hij heeft de vraag misschien niet goed begrepen". Hierop reageert de medewerker van de DVZ dat de vraag meerdere malen werd gesteld en dat hij steeds hetzelfde antwoordde.

Na het gesprek met de kinderen, wordt de tante gehoord. Ze zegt in 2013 in Albanië te zijn geweest. Daar zag ze dat de kinderen van haar zus gepest werden. Om die reden stuurde ze een assistente naar haar zus en contacteerde de politie. Er kon niets gedaan worden omdat ze in België woonde. De tante spreekt over een video van haar man en zoon tijdens hun bezoek in Albanië waar te zien is hoe de kinderen werden lastiggevalen. De tante stelt dat haar nichtje overdag en 's nachts werd lastig gevallen zonder dat de politie er iets aan deed. Over de vendetta van haar zus, aangehaald tijdens haar eerste VIB in 2011, zegt ze dat deze niets te maken heeft met de problemen waarvoor de kinderen Albanië hebben verlaten.

Na het gesprek wordt gevraagd aan de tante om foto's/video's te bezorgen van de woning van de moeder alsook artikels die aantonen dat de problemen van de zus wel degelijk een gekend probleem zijn in Albanië. Tot op heden heeft de tante nagelaten dit te doen. Ook de zogenaamde video, vermeld door de tante, werd nooit voorgelegd als bewijsmateriaal door de voogd.

De voogd bezorgt schoolrapporten uit Albanië alsook een arbeidscontract van de zus.

Op 26/08/2022 maakt de voogd een recent onderzoek van Unicef over m.b.t. de situatie van kinderen in Albanië: <https://www.unicef.org/albania/media/4726/file/Albaniayo20Child%20Noticeyo202021.Ddf>

(toegevoegd aan het administratief dossier dd. 04/10/2022). Hij stelt hierbij het volgende: "Hoewel het land enorme vooruitgang heeft geboekt inzake het respect voor kinderrechten wijst het rapport o.m. op de hardnekkigheid van o.m. geweld tegen vrouwen en meisjes. "Over half of women interviewed for a 2019 violence against women and girls (VAWG) study reported violence against women while children lived with them. The study estimated that a third of Albania's children were exposed to violence. " (p. 20) en child trafficking "Albania is a sending, receiving and transit country for trafficking, and it occurs internally. Child trafficking is for multiple purposes with strong reported links to child labour and children on the street." (p.21).

De voogd vermeldt eveneens dat hij contact opnam met ECPAT België met de vraag of ze beschikken over rapporten die wijzen op praktijken/druk op minderjarige meisjes richting seksuele uitbuiting of gedwongen huwelijk. Hij vroeg eveneens naar informatie betreft de houding van de Albanese politie met betrekking tot dergelijke klachten.

Op 22/09/2022 dient de voogd een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980. In zijn aanvraag vermeldt hij dat de moeder van de kinderen in armoede leeft, in een slechte gezondheid verkeert en niet in de mogelijkheid is om de nodige basisondersteuning te garanderen zoals voeding, kleding, onderdak en onderwijs. Het gezin kan bovendien niet terugvallen op de steun van een familiaal en sociaal netwerk waardoor het hen sociaal en fysiek kwetsbaar maakt. De moeder staat afkerig tegenover een mogelijke terugkeer. De kinderen voelen zich veilig in België en hopen hier te kunnen studeren en een leven uit te bouwen. De voogd verwijst opnieuw naar het landenrapport van Unicef 2021 dat aangeeft dat het soort bedreigingen waarover de kinderen het hebben nog altijd realiteit is.

Bij de aanvraag voegt de voogd volgende stukken toe: het verslag van Pleegzorg en een schoolattest.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van zowel betrokkene als zijn zus en het onderzoeksrapport, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing van betrokkene noodzakelijk in België ligt.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De vreemdelingenwet dient in eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. In het geval van betrokkene is het duidelijk dat er nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in zijn land van herkomst en dit bij zijn moeder, T. S. (...). Ze woont op volgend adres: (...) - Shkoder. Zij oefent nog steeds de ouderlijke macht uit en blijft verantwoordelijk voor de zorg en opvang van haar kinderen net zoals ze dit in het verleden deed tot aan hun komst naar België. Uit het onderzoeksrapport blijkt dat de moeder meerdere malen per dag telefoon/video contact heeft met haar kinderen.

De hoofdreden voor betrokkene zijn komst en verder verblijf in België zijn de aangehaalde bedreigingen waardoor hij zich onveilig voelde in zijn land van herkomst. Echter berust het verhaal op subjectieve en vage verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat toelaat deze verklaringen te bevestigen. Bovendien wordt vastgesteld dat er inconsistenties zijn tussen het relaas van betrokkene, zijn zus en

zijn moeder. Er mag verwacht worden van beide kinderen, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker indien deze elementen de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op hun vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dienen deze zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, maar zijn hier echter manifest in gebreke gebleven.

Een louter algemene verwijzing door de voogd en de advocaat naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene en zijn zus in hun land van herkomst werkelijk werden bedreigd en vervolgd. Hun simpele bewering van in het verleden lastig te zijn gevallen voldoet in deze niet. Om aannemelijk te zijn moeten hun verklaringen immers minstens gestaafd worden met een begin van bewijs.

De aangehaalde mensenhandel, vermeldt in het onderzoeksrapport, berust eveneens enkel op verklaringen van de moeder en kunnen op geen enkele manier worden hard gemaakt. Daarnaast wordt er op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat betrokkene en zijn zus bij een eventuele terugkeer beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten.

Uit zowel de aanvraag van de voogd als de verklaringen van de kinderen blijkt dat economische redenen onder meer aan de basis liggen voor hun komst naar en verder verblijf in België. Er dient te worden vastgesteld dat deze motieven onvoldoende zwaar doorwegen om een verblijf in België toe te kennen. Hoewel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art. 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio- economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de moeder in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Zijn wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangedragen argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Er kan overeenkomst artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Hoewel de moeder het financieel niet breed heeft, is de socio-economische situatie niet van die aard dat deze een verblijf in België rechtvaardigt. Daarenboven werd de moeder in het verleden gefinancierd door de matemale tante, B. B. (...). Niets weerhoudt de tante om deze financiële steun in de toekomst verder te zetten.

Ten slotte dient opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de moeder in het verleden reeds meerdere pogingen ondernam om een verblijf in België te verkrijgen. Haar verhaal werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als ongeloofwaardig en onvoldoende beschouwd. Daarenboven stelt de zus uitdrukkelijk haar moeder naar België te willen halen eens ze een legaal verblijf heeft in België. Men kan zich niet van de indruk ontdoen dat de familie alles op alles zet om een verblijf in België te bewerkstelligen.

Gezien de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uit het artikel 8 EVRM gezien hij voor zijn komst altijd samen met zijn moeder in Albanië verbleef en dus weegt het privé- en gezinsleven, tot nog toe opgebouwd in België, niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten bij zijn moeder. Dat hun matemale tante, B. B. (...), momenteel een belangrijke rol speelt in zijn leven wordt niet ontkend, toch dient vastgesteld dat zij in het verleden geen actieve rol heeft gespeeld in zijn opvoeding. Zij figureert slechts recent als een belangrijke zorgfiguur hetgeen niet opweegt tegen de jarenlange zorg en het gezinsleven dat betrokkene bij zijn moeder mocht ervaren in Albanië. De meest duurzame oplossing ligt bij zijn moeder in Albanië.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Albanië voorop alwaar betrokkene en zijn zus kunnen herenigd worden met hun moeder. In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De door de verzoekende partij aangehaalde middelen worden als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

"I. Middelen tot vernietiging

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 61/19 en 61/21 Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 6 en 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie - resp. het recht op veiligheid en het recht op leven ;
- Schending van de rechten van het kind - zie het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van artikel 3 E. V. R. M. ;
- Schending van het recht op onderwijs - zie het art. 14 van het Handvest betreffende grondrechten van de Europese Unie ;
- Manifeste beoordelingsfout.

5.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de voogd de minderjarigen dient terug te leiden om de volgende redenen :

"(..) "

(zie het stuk 1 en 2)

5.2.

Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing heeft genomen die gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek waarbij rekening gehouden wordt met het hoger belang van de minderjarigen en hun recht op onderwijs en een veilig leven.

a)

In de wet worden er drie opties naar voor geschoven als zijnde 'duurzame oplossing'.

"2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;"*

(Zie het artikel 61/14, 2° Vreemdelingenwet)

Uit de wettelijke bepaling blijkt dat alle opties evenwaardig zijn.

Uit de wet blijkt niet dat aan één of andere optie de voorkeur dient gegeven te worden, indien er meerdere mogelijkheden zouden zijn.

Met alle omstandigheden van het dossier dient rekening gehouden te worden bij de keuze voor een bepaalde optie.

Duurzaamheid houdt in:

'met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties'.

Bij het bepalen van de 'duurzame oplossing' dient er zekerheid te zijn omtrent de duurzaamheid van de oplossing.

Bij enige twijfel omtrent de duurzaamheid bij terugkeer naar het thuisland dient geopteerd te worden voor een machtiging tot verblijf.

b)

Bij de beoordeling van de 'duurzame oplossing' dient het hoger belang van het kind voorrang te hebben.

Artikel 61/17 Vw:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

c)

Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om alle elementen die worden aangehaald in de aanvraag, degelijk te onderzoeken.

Uit de bestreden beslissing en hetgeen hieronder uiteengezet blijkt dat dit in casu niet gebeurd is.

Het artikel 61/18 Vw. is hier nochtans zeer duidelijk over:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de te rug keer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document."

Conform het artikel 61/18 Vw. is de verwerende partij gehouden om een individueel onderzoek te voeren op basis van het geheel van elementen.

Uit de uiteenzetting hieronder blijkt dat de verwerende partij absoluut heeft nagelaten om alle elementen zorgvuldig mee in overweging te nemen in huidige beslissing en schendt zij hiermee haar onderzoeksverplichting.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

5.3. Betreffende het lastigvallen door mannen

Dat de eerste verzoekster in Albanië lastiggevallen en bedreigd wordt door mannen die haar willen meenemen om in de prostitutie te werken. Deze mannen hebben haar ook geslagen en proberen verkrachten. Tevens werd verzoekster gevolgd door een man die met haar wou trouwen. Hij belde en stuurde berichten naar verzoekster en hij heeft ermee gedreigd haar broer te vermoorden indien er klacht tegen hem zou worden neergelegd. De eerste verzoekster ging hierdoor in Albanië gebukt onder een grote mentale druk. Ze leefde er in constante angst en stress.

Dat dit voor de eerste verzoekster niet houdbaar is en ze bijgevolg niet terug kan naar Albanië. Bij terugkeer loopt zij immers het risico dat er tegen haar geweld wordt gebruikt, ze verkracht zou worden en/of zou worden vermoord. Ook de tweede verzoeker loopt het risico om vermoord te worden.

Het terugsturen van de minderjarige verzoekers levert bijgevolg een schending op van artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 van het EVRM, bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekers verwijzen hierbij naar het eerder aangehaalde recent onderzoek van Unicef m.b.t. de situatie van kinderen in Albanië

(<https://www.unicef.org/albania/media/4726/file/Albania%20Child%20Notice%202021.pdf>).

Hieruit blijkt dat, hoewel het land een enorme vooruitgang heeft geboekt inzake het respect voor kinderrechten, geweld tegen vrouwen en meisjes nog steeds een hardnekkig probleem is in Albanië.

5.4. Betreffende de inhoudelijke redenen waarom een terugkeer naar Albanië geen duurzame oplossing is

Daarbovenop blijkt uit de actuele informatie aanwezig in dit dossier dat ten gronde een duurzame oplossing niet is weggelegd in Albanië.

Dit gelet op volgende feiten:

- De financiële situatie in Albanië ;
- De scholing in Albanië.

5.4.1. Betreffende de financiële situatie in Albanië

De situatie waarin de moeder van de minderjarige verzoekers zich bevindt en meer specifiek de financiële situatie, zorgt er eveneens voor dat de minderjarige verzoekers niet kunnen terugkeren naar Albanië.

Verweerster stelt in haar beslissing het volgende:

"In het geval van betrokkene is het duidelijk dat er nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in haar land van herkomst en dit bij haar moeder. Ze woont op volgend adres: T. S. (...) (...) - Shkoder). Zij oefent nog steeds de ouderlijke macht uit en blijft verantwoordelijk voor de zorg en opvang van haar dochter net zoals ze dit in het verleden deed tot aan haar komst in België."

(zie het stuk 1 en 2)

Verder stelt verweerster:

"Er kan overeenkomst artikel 74116 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de moeder zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Hoewel de moeder het financieel niet breed heeft, is de socio-economische situatie niet van die aard dat deze een verblijf in België rechtvaardigt. Daarenboven werd de moeder in het verleden gefinancierd door de maternale tante, B. B. (...). Niets weerhoudt de tante om deze financiële steun in de toekomst verder te zetten."

(zie het stuk 1 en 2)

Dat er door verweerster verkeerdelijk wordt van uitgegaan dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is. Door medische problemen is de moeder van de minderjarige verzoekers niet in staat om te werken. Bijgevolg beschikt de moeder niet over afdoende financiële middelen om haar kinderen te onderhouden.

Ook het argument dat niets de tante van verzoekers weerhoudt om in de toekomst financiële steun te blijven geven aan het gezin kan niet worden aanvaard. Het is in het land van herkomst dat er een voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig moet zijn. Tevens is het ook de socio-economische situatie in het land van herkomst waarmee rekening dient te worden gehouden. De DVZ kan haar beslissing dus niet laten afhangen van de eventuele financiële steun die door een familielid in het buitenland wordt geboden.

Ten slotte kan er ook nog worden verwezen naar de slechte staat van de woning waarin de moeder verblijft. Er zijn problemen met de hygiëne, wat nefast is voor de gezondheid van de minderjarige verzoekers indien ze naar daar zouden terugkeren.

De slechte financiële situatie en de gezondheidsproblemen van de moeder, in combinatie met de gebrekkige huisvesting, zorgen ervoor dat er bij terugkeer geen voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is.

5.4.2. Betreffende de scholing in Albanië

Wat de scholing betreft zijn verzoekers beter op hun plek in België. Ze gaan hier graag naar school. Er wordt hier, in tegenstelling tot Albanië, meer aandacht besteed aan de kinderen en ze worden beter ondersteund.

Ze beroepen zich op hun recht op onderwijs.

Artikel 14 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt het volgende :

"1. Eenieder heeft recht op onderwijs, alsmede op toegang tot beroepsopleiding en bijscholing.

2. Dit recht houdt de mogelijkheid in om het verplichte onderwijs kosteloos te volgen.

3. De vrijheid om instellingen voor onderwijs op te richten met inachtneming van de democratische beginselen en het recht van de ouders om zich voor hun kinderen te verzekeren van het onderwijs en de opvoeding die overeenstemmen met hun godsdienstige, levensbeschouwelijke en opvoedkundige overtuigingen, worden geëerbiedigd volgens de nationale wetten die de uitoefening ervan beheersen."

De verzoekers herinneren de verweerster eraan dat, ondanks dat deze situatie niet letterlijk voorzien is in de procedure ex. artikel 61/14 Vw, dit toch een belangrijk element is.

De belangrijke elementen zijn volgens artikel 61/19 en 61/21 Vw onder meer ook, elk specifiek element dat met de specifieke situatie van de NBMV verbonden is.

Daarnaast stelt het artikel 61/17 Vw dat voorrang dient gegeven te worden aan het hoger belang van het kind.

Het is absoluut niet in het hoger belang van verzoekers om hen terug te sturen naar een land waar het onderwijsniveau lager is dan in België. Ze krijgen er niet de begeleiding en ondersteuning die ze nodig hebben, in tegenstelling tot in België.

Concluderend blijkt uit de actuele informatie aanwezig in dit dossier dat ten gronde een duurzame oplossing niet is weggelegd in Albanië.

Dit geleet op volgende feiten:

- De onveilige situatie ;
- De slechte financiële situatie in Albanië ;
- De gebrekkige huisvesting ;
- Een onkunde en onwillen van de moeder;
- De scholing in Albanië is van mindere kwaliteit.

De verweerster maakt een kennelijke beoordelingsfout.

Uit het bovenstaande blijkt ten minste dat verschillende aspecten van deze redenering niet voldoende onderzocht zijn en de motivering er omtrent niet afdoende is.

Zodoende zijn minstens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

5.5. Betreffende de miskenning van het hoger belang van het kind

Het zal Uw Zetel niet ontgaan dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf verwezen wordt naar het Kinderrechtenverdrag.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan derhalve niet inroepen dat het Kinderrechtenverdrag geen (rechtstreekse) werking heeft.

Zij maakt er immers zelf toepassing van.

In het geval de Dienst Vreemdelingenzaken alsnog zou stellen dat dit Kinderrechtenverdrag niet rechtstreeks doorwerkt, verwijzen de verzoekende partijen naar de bepalingen van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, meer bepaald in artikel 24 ervan, die wel rechtstreeks doorwerken.

a)

Het hoger belang van het kind dient door de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek getoetst te worden.

Hieromtrent stelt het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Het artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Zoals reeds hoger opgemerkt hangt dit onlosmakelijk verbonden met de rechten van het kind zoals gewaarborgd in artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

De duurzame oplossing dient bijgevolg overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind dienen worden gerespecteerd.

"Het fundamenteel principe van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (I.V.R.K.) van 20 november 1989 is dat voor alle beslissingen met betrekking tot kinderen, van welke instantie zij ook mogen uitgaan, « het hoger belang van het kind de eerste overweging vormt ».

Ofschoon dit principe niet in het I.V.R.K. wordt gedefinieerd, moet het worden geïnterpreteerd als een algemeen rechtsprincipe dat moet worden toegepast op elke beslissing die wordt genomen met betrekking tot N.B.M.V."

(Zie Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dd. 15 september 2005)

Om dit hoger belang concreet te toetsen, dient er volgens de VN Kinderrechtencomité een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Het gaat hier om de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dat expliciet stelt dat er een 'best interest assessment' dient te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient dergelijke richtlijnen op te volgen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hierbij de verschillende elementen na: de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van de familiale banden, de zorg, de bescherming en ontwikkeling van het kind, de kwetsbaarheid, het recht op gezondheid en het recht op onderwijs.

In de rand hiervan zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens willen opmerken dat de Dienst Vreemdelingenzaken, de dienst MINTEH, zich aan deze richtlijnen wenst te conformeren.

b)

De motivering in de bestreden beslissing omtrent de afweging van het duurzaam voorstel is niet afdoende. De beslissing stelt:

"Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Haar wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangedragen argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in haar hoger belang is.

(zie het stuk 1 en 2)

Dit houdt absoluut geen steek.

Dat het dossier zoals hierboven aangetoond weldegelijk uitwijst dat de verzoekers een reëel gevaar lopen bij terugkeer gelet op de bedreigingen vanwege de mannen die eerste verzoekster lastigvallen en de slechte (financiële) situatie van de moeder van verzoekers.

Al de aangehaalde elementen wegen op tegen het beginsel van familie-eenheid. De verweerster heeft dit niet adequaat getoetst, maar bestempelde enkel elk element apart als onvoldoende om een scheiding te veroorloven.

Nooit is dit in globo beoordeeld in een 'best interest assessment'.

c)

Door het niet uitvoeren van een 'best interest assessment' heeft de verweerster bovengenoemde rechtsnormen miskend alsook het motiveringsbeginsel en maakt de verweerster een manifeste beoordelingsfout.

5.6. Besluit

Ten eerste is het duidelijk dat de situatie in Albanië voor de eerste verzoekster niet houdbaar is en ze bijgevolg niet terug kan naar Albanië. Bij terugkeer loopt zij immers het risico dat er tegen haar geweld wordt gebruikt, ze verkracht zou worden en/of zou worden vermoord. Ook de tweede verzoeker loopt het risico om te worden vermoord.

Ten tweede, is duidelijk uit het dossier dat de duurzame oplossing zich niet in Albanië bevindt. Dit gelet op...

... de slechte (financiële) situatie in Albanië.

... de gebrekkige huisvesting.

... de onkunde en het onwillen van de moeder van verzoekers.

... de scholing in Albanië die van mindere kwaliteit is.

Ten derde zijn deze zaken ook inadequaat onderzocht.

Ten vierde is er geen 'best interest assessment' uitgevoerd en beperkt verweerster zich louter tot verwijzing naar de familie eenheid en het recht op vrije meningsuiting zonder effectief de argumenten van verzoekers hiertegen af te wegen."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekende partij de *"(s)chending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur"* aan. Evenwel zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meerdere beginselen bekend en komt het de verzoekende partij toe duidelijk uiteen te zetten welke beginselen zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.3. De in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven *in casu* duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens worden artikelen 118 en 110septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) vermeld. Uit de bestreden beslissingen blijkt verder duidelijk dat deze worden genomen in toepassing van de ingediende aanvraag

op grond van de artikelen 61/14 - 61/25 van de vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er eerst gemotiveerd dat de kinderen langer in België verblijven dan de toegelaten termijn, waarbij wordt verwezen naar de aankomstverklaring die geldig waren tot 23 oktober 2021. Verder gaat de verwerende partij uitgebreid in op de aanvraag en de verklaringen. Zij geeft de resultaten weer van het onderzoek dat er gevoerd werd en motiveert waarom zij van oordeel is dat de duurzame oplossing voor de kinderen *in casu* bij de moeder in Albanië ligt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien brengt de verzoekende partij in haar middelen een inhoudelijke kritiek naar voor op bepaalde van de opgegeven motieven, zodat zij er blijk van geeft de redenen te kennen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De bestreden beslissingen kaderen in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van de kinderen indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet definieert “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

– hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

– hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt aldus dat de verwerende partij voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;

- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 het volgende gesteld heeft met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.” Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: “Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.” Daarbij concludeert het Hof dat “artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

2.7. De bestreden beslissingen strekken er dus toe de eenheid van het gezin te vrijwaren door de duurzame oplossing te situeren in het land van oorsprong waar de moeder van de kinderen woont en leeft. Verzoekende partij ziet het anders en ziet een duurzame oplossing voor de kinderen in België.

2.8. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij volhardt in de verklaringen dat het kind T.S. in Albanië lastig gevallen werd door mannen maar gaat daarmee voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat: *“De hoofdreden voor betrokkene haar komst en verder verblijf in België zijn de aangehaalde bedreigingen waardoor zij zich onveilig voelde in haar land van herkomst. Echter berust het verhaal op subjectieve en vage verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat toelaat deze verklaringen te bevestigen. Bovendien wordt vastgesteld dat er inconsistenties zijn tussen het relaas van betrokkene, haar broer en haar moeder. Er mag verwacht worden van beide kinderen, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk*

aanbrengen, zeker indien deze elementen de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op hun vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dienen deze zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, maar zijn hier echter manifest in gebreke gebleven.

Een louter algemene verwijzing door de voogd en de advocaat naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene en zijn zus in hun land van herkomst werkelijk werden bedreigd en vervolgd. Hun simpele bewering van in het verleden lastig te zijn gevallen voldoet in deze niet. Om aannemelijk te zijn moeten hun verklaringen immers minstens gestaafd worden met een begin van bewijs.

De aangehaalde mensenhandel, vermeldt in het onderzoeksrapport, berust eveneens enkel op verklaringen van de moeder en kunnen op geen enkele manier worden hard gemaakt. Daarnaast wordt er op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat betrokkene en haar broer bij een eventuele terugkeer beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten.”

En: “De hoofdreden voor betrokkene zijn komst en verder verblijf in België zijn de aangehaalde bedreigingen waardoor hij zich onveilig voelde in zijn land van herkomst. Echter berust het verhaal op subjectieve en vage verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat toelaat deze verklaringen te bevestigen. Bovendien wordt vastgesteld dat er inconsistenties zijn tussen het relaas van betrokkene, zijn zus en zijn moeder. Er mag verwacht worden van beide kinderen, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker indien deze elementen de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op hun vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dienen deze zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, maar zijn hier echter manifest in gebreke gebleven.

Een louter algemene verwijzing door de voogd en de advocaat naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene en zijn zus in hun land van herkomst werkelijk werden bedreigd en vervolgd. Hun simpele bewering van in het verleden lastig te zijn gevallen voldoet in deze niet. Om aannemelijk te zijn moeten hun verklaringen immers minstens gestaafd worden met een begin van bewijs.

De aangehaalde mensenhandel, vermeldt in het onderzoeksrapport, berust eveneens enkel op verklaringen van de moeder en kunnen op geen enkele manier worden hard gemaakt. Daarnaast wordt er op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat betrokkene en zijn zus bij een eventuele terugkeer beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten.”

Door louter opnieuw de verklaringen te herhalen en te verwijzen naar stukken die reeds werden beoordeeld door de verwerende partij laat verzoekende partij na de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen dat de verklaringen omtrent de bedreigingen subjectief en vaag zijn en er bovendien inconsistenties zijn vastgesteld tussen de verklaringen dienaangaande van de moeder en de kinderen. Deze vaststellingen worden uitvoerig besproken in de bestreden beslissingen en de verzoekende partij laat geheel na de onjuistheid daarvan aan te duiden. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer blijkt dat de kinderen het houden op zeer subjectieve en vage verklaringen zonder enig objectief gegeven waaruit blijkt dat de elementen waarvan zij gewag maken zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, de verwerende partij niet aanneemt dat deze verklaringen enige grond van waarheid bevatten, temeer deze verklaringen onderling inconsistenties vertonen die niet marginaal zijn maar terecht afbreuk doen aan de waarachtigheid van de voorgehouden feiten. Gelet hierop is het evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de algemene verwijzing door de voogd naar het onderzoek van Unicef niet als afdoende te beschouwen om desondanks te aanvaarden dat de kinderen wel in het herkomstland bedreigd en vervolgd worden. De Raad benadrukt daarbij dat degene die aanvoert dat zij een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, haar beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

2.9. Verzoekende partij betoogt voorts dat – gelet op de financiële situatie van de moeder in het herkomstland – een terugkeer naar Albanië geen duurzame oplossing is.

2.10. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen erkent de verwerende partij dat de moeder van de kinderen het financieel niet breed heeft, maar wijst zij erop dat “*de socio-economische situatie niet van die aard (is) dat deze een verblijf in België rechtvaardigt. Daarenboven werd de moeder in het verleden gefinancierd door de maternele tante, B.B. (...). Niets weerhoudt de tante om deze financiële steun in de toekomst verder te zetten.*”

Uit nazicht van het administratief dossier, meer bepaald de evaluatie die ter plaatse in Albanië werd gemaakt, blijkt dat de moeder van de kinderen in Albanië gehuisvest is in een huis van haar schoonbroer. Er wordt vermeld dat het huis voldoende ruimtes heeft voor alle leden van het gezin. Er wordt opgemerkt dat de hygiëne in de woning te wensen overlaat maar dit is te wijten aan het feit dat er niet regelmatig schoongemaakt noch opgeruimd wordt. Verder blijkt dat de moeder niet werkt omdat ze gezondheidsproblemen heeft en dat de enige financiële inkomsten de financiële hulp van de tante uit België betreft. Ook wordt opgemerkt dat de moeder de kinderen kan grootbrengen zoals ze altijd heeft gedaan, met name met financiële steun van haar zus en met hulp van de gemeente. Zo blijkt verder dat de gemeenschap en het gemeentelijk centrum nummer 3 het gezin jarenlang heeft opgevolgd en gesteund met verschillende soorten hulp, voedselpakketten, kledij voor de kinderen, didactisch materiaal, schooltassen etc. en is de moeder gekend als zorgzaam en toegewijd tegenover de kinderen. Zo wordt gesteld: *“Zij heeft hen nooit naar school laten gaan zonder begeleiding. De kinderen zijn altijd braaf geweest en proper. Ze heeft ook elke stap van hun academische prestaties opgevolgd door dicht bij hen te blijven en hen op te voeden, samen te studeren. Het is een heel verzorgende moeder en aanwezig in het leven van haar kinderen. Het gezin was heel hecht met elkaar.”* De evaluator meent desondanks dat een terugkeer niet gepast is, maar deze mening is hoofdzakelijk gebaseerd op het verhaal omtrent de bedreigingen, hetgeen blijkens de bespreking hoger, niet kan aangenomen worden.

Er kan niet ernstig betwist worden dat de kinderen in Albanië onderdak hebben waarvan niet blijkt dat dit inadequaats zou zijn. Het argument dat de hygiëne in de woning te wensen overlaat heeft duidelijk te maken met de vaststelling dat er niet regelmatig schoongemaakt en opgeruimd wordt, iets wat de gezinsleden bijgevolg zelf in de hand hebben. De Raad ziet niet in waarom van de moeder, eventueel met hulp van de kinderen die al veertien en zeventien jaar zijn, niet kan verwacht worden het huis proper en op orde te houden.

Verder blijkt dat de moeder steeds aanwezig is geweest in het leven van de kinderen en ook nu nog meermaals per dag contact heeft met de kinderen. Zij staat gekend als een zorgzame en toegewijde ouder. Uit niks blijkt voorts dat aan de basisbehoeften van de kinderen niet tegemoet werd gekomen. Immers wordt bevestigd dat de moeder zich in het verleden steeds heeft weten te beredderen via financiële steun van haar zus in België en steun van de gemeente. Zoals de verwerende partij terecht motiveert kan niet ingezien worden waarom dit naar de toekomst anders zou zijn. Het argument dat de moeder niet kan werken omwille van medische problemen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Het loutere gegeven voorts dat de financiële ondersteuning ook vanuit België komt via de tante, maakt geenszins dat – zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt – de verwerende partij hiermee geen rekening zou mogen houden om te besluiten dat de duurzame oplossing gelegen is in de hereniging met de moeder in Albanië. Het gaat er immers om na te gaan of de ouder in staat is adequate opvang en verzorging in het herkomstland te bieden. Dat de ouder dit, naast de steun van de gemeente, kan bewerkstelligen via steun van familie (van waar dan ook) doet geen afbreuk aan het gegeven dat deze ouder wel degelijk in staat blijkt om in die opvang en verzorging te voorzien. Er blijkt geenszins dat er sprake is van een dermate tekort aan (financiële) middelen waardoor de elementaire basisvoorzieningen niet konden en kunnen voorzien worden. Dat de moeder liever heeft dat de kinderen in België blijven, doet geen afbreuk aan het feit dat zij wel degelijk in staat is adequate opvang en verzorging voor haar kinderen te voorzien.

2.11. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de kinderen in Albanië naar school gingen. Verder blijkt uit het evaluatierapport dat de kinderen een goede en regelmatige relatie hadden met de gemeenschap en op school. Er blijkt niet dat de kinderen niet opnieuw naar school zouden kunnen in Albanië. De loutere wens van de kinderen om in België naar school te gaan omdat het onderwijs hier beter zou zijn, volstaat niet om het besluit dat de duurzame oplossing in Albanië bij de moeder gelegen is, te ontkrachten.

De Raad wijst er voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds heeft geoordeeld dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (cf. EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 136 e.v.). Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (cf. EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 140 alsook nr 14688/89, *Simpson v. The United Kingdom*: *“This right “by its very nature calls for regulation by the State, regulation which may vary in time and place according to the needs and resources of the community and of individuals”, as long as the substance of the right to education is preserved”* eigen vertaling: het recht op onderwijs

gelet op de aard ervan vraagt regulering door de Staat, regulering die kan variëren in tijd en plaats volgens de noden en middelen van de gemeenschap en de individuen, zolang de kern van het recht op onderwijs is gegarandeerd.). Zoals hoger gesteld heeft verzoekende partij niet aangetoond dat de kinderen niet naar school zouden kunnen in Albanië en kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat hun belangen geschaad worden louter omdat er een verschil in kwaliteit zou zijn tussen het onderwijs in België en het onderwijs in Albanië. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat het onderwijs dat de kinderen in Albanië kunnen genieten, niet afdoende is en daardoor afbreuk wordt gedaan aan de kern van het recht op onderwijs (cf. EHRM, 8 november 2016, nr. 77023/12, *Sanisloy c. Turquie*, overweging 67).

2.12. Bij het bepalen van de duurzame oplossing en bij uitbreiding elke beslissing die een minderjarig kind aangaat, heeft het hoger belang van het kind een primordiaal belang.

Het hoger belang van het kind wordt gereflecteerd in meerdere internationale mensenrechtenbepalingen, zoals bijvoorbeeld artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Artikel 7 van het Handvest heeft eenzelfde draagwijdte als artikel 8 EVRM.

Zo is het vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands*, 31 januari 2006, nr. 50435/99). Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een uitwijzing onderzoeken om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136).

Hierbij kan ook worden verwezen naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Uit al deze verdragsbepalingen blijkt dat er – in functie van het hoger belang van het kind – de voorkeur aan moet worden gegeven om het gezin samen te houden, dan wel om het kind te herenigen met het gezin.

Uit voormelde General Comment blijkt globaal het belang van de eenheid van het gezin die dient te worden hersteld indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en dat de scheiding tussen ouders en kind enkel kan overwogen worden in uitzonderlijke gevallen wanneer er sprake is van verwaarlozing, het in de steek laten van het kind of indien er sprake is van risico voor de veiligheid van het kind. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat indien het de wil van de ouders en het kind is, om van elkaar gescheiden te worden omwille van economische redenen, de staten hieraan gevolg dienen te geven. De Raad wijst er nog op dat uitdrukkelijk wordt voorzien dat louter economische redenen geen rechtvaardiging kunnen zijn voor de scheiding van ouders en kind.

De bestreden beslissingen stellen dus de gezinshereniging van de kinderen met hun moeder voorop. De feitelijkeheden op grond waarvan dit besluit is genomen ondersteunen de vaststelling dat de duurzame oplossing voor de kinderen bij hun moeder in Albanië ligt die hen adequate opvang en zorg kan geven.

Een hereniging van de kinderen met hun moeder is, in het kader van het hoger belang van het kind, de meest aangewezen oplossing. Immers blijkt uit voorgaande uiteenzetting dat het belang van het kind twee aspecten inhoudt: het behouden van de eenheid van het gezin en het welzijn van het kind. Er blijkt dat de bestreden beslissingen rekening houden met deze twee aspecten om te besluiten dat de kinderen het best kan worden herenigd met hun moeder. *In casu* kan er geen abstractie gemaakt worden van de concrete gegevens die voorliggen, met name dat de moeder van de kinderen aanwezig is in het land van oorsprong, zij aldaar een woning heeft en er afdoende (financiële) middelen zijn om in de basisbehoeften van de kinderen te voorzien. Nergens uit de stukken van het administratief dossier of uit het verzoekschrift blijkt dat de socio-economische omstandigheden van de moeder in Albanië dermate precair zijn dat zij niet meer in staat zal zijn om voor de kinderen te zorgen. Het gegeven dat de socio-economische omstandigheden in België beter zijn, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin biedt het Kinderrechtenverdrag een grondslag om een machtiging tot verblijf uit te reiken aan een minderjarige louter omdat diens socio-economische kansen in een meer ontwikkeld land groter zijn dan in het land van herkomst alwaar de moeder nog woonachtig is, over een woning beschikt en zich weet te beredderen om in de basisbehoeften van het gezin te voorzien.

De verzoekende partij toont met haar betoog op geen enkele wijze aan dat het situeren van een duurzame oplossing in het land van herkomst waar de kinderen kunnen herenigd worden met hun moeder onder de in de bestreden beslissingen vermelde omstandigheden, strijdig is met het belang van het kind.

Gelet op het voorgaande, komt het niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij tot de vaststelling komt dat er *in casu* voldoende garanties zijn op opvang en zorg door hun moeder in het land van herkomst, zoals wordt vereist in artikel 74/16 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar kritiek het tegendeel niet aan.

2.13. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER